

KAPITOLA 7

NEDĚLE

Honza Němec ještě chvíli posedával doma, snažil se s Janou dát do řeči, vyptával se, jak jí je a jestli něco nepotřebuje, ale ona na něm viděla, že je duchem jinde.

Na tom nebylo nic divného, koneckonců měl práce nad hlavu, tři podniky nejsou žádná legrace, jak lidi nehlídáš, začnou se flákat nebo krást. A někteří zvládnou obojí, jak s oblibou říkával.

Jana ale nedokázala odehnat myšlenku, že teď Honzu žere ještě něco jiného.

Nebo sem tu nervozitu vnášela ona? Taky se vlastně nemohla dočkat, až bude sama. Němě se mýjeli, na chvíli se sešli u televize, ale místo aby sledovali děj na obrazovce, nervózně si pohrávali každý se svým mobilem. Honza k ní občas natočil displej, aby jí ukázal nějaký rádoby vtipný obrázek nebo storičko, ale většinou byly tak vulgární a hloupé, že Janě vůbec zábavné nepřipadaly.

Proto pocítila úlevu, když toho konečně nechal, zvedl se a políbil ji na čelo.

Když ji tady nechával samotnou, cítila se smutná a osamělá, obzvlášť večer.

Ale dneska měla plán.

Vyťukala do mobilu zprávu a čekala na odpověď.

Dočkala se téměř okamžitě.

Když o necelou půlhodinu později přišla na místo setkání, jeho auto už tam stálo. Hned ji napadlo, jak pitomý to byl nápad, scházet se na stejném místě jako na podzim. Ve stejném autě. Se stejným chlapem. Ale už bylo pozdě.

Petr její váhání odtušil i skrz sklo. Mávnutím ji proto pobídl, aby si nasedla. Měl na sobě uniformu, přijel zřejmě rovnou z práce.

Když si sedla na místo spolujezdce, mírně se k ní naklonil, až se lekla, že ji chce políbit.

„Tak co, řekneš mi, co se děje?“ zeptala se místo pozdravu.

Snažila se přitom nemyslet na poslední setkání na tomhle místě, na ty rty, na zadní sedačku, na vlhkostí zamlžená skla. Holé větve pohybující se nad nimi vytvářely stín. Při každém jejich pohybu se jí zdálo, že venku někdo je, že je spolu někdo objeví.

Kolikrát tady s ním byla? Jen párkrát, ale ty vzpomínky zabíraly v její mysli tolik prostoru, jako by šlo o něco velkého, důležitého a dlouhodobého. Skutečnost? Jen pár prchavých okamžiků, i když krásných. Nemotorné milování v autě, protože ona se ho bála vzít k sobě a on žil s matkou a doma nebyl nikdy sám.

Petr jako by to všechno teď zahlédl v jejích očích, napřímil se a podíval se před sebe.

„Jani, Honza je v pěkném průseru.“

„Řekne mi už konečně někdo, o co jde? Honza mlčí, ty jsi tajemnej jako hrad v Karpatech,“ vyjela na něj Jana. „Tak co se děje? Proč jste u nás ráno byli?“

Petr se nadechl.

„Je to složitý. Jde o tu holku, co ji našli.“

„A co se teda stalo? Srazilo ji auto? Myslíte, že to mohl být Honza? Že řídil pod vlivem?“

Petr se trpce usmál.